

«Ω! ἔχω εὐχαρίστησι μεγάλη, Ἀλεπού μου,»
 «Απὸ χαρᾶ εὐρίσκομαι ἔξω τοῦ ἐντοῦ μου,
 «Μὲ τὴν καλὴν τὴν εἰδησι ποῦ φέρν' ἡ ἀφεντιά σου...
 «Μὰ σὺν, σὺν πετεινόμενος ποῦ εἰμ' ὀλίγο στάσου
 «Κ' εὐθὺς θὰ νὰ βεβαιωθῶ... Σ' ὀλίγο ποῦ θὰ φθάσουν
 «Εἰδῶ, τὰ ζῶα, ποῦ μακρὰ προβάλουν. θὰ γελάσουν
 «Βεβαίως ποῦ δὲν πιστέψα μὴ τέτοια ὁμιλία...»
 «Πῶς;... ζῶα! κράς' ἡ Ἀλεπού μὲ τρόμο, μὲ μανία...»
 «Ναί, ἀπαντᾷ ὁ Πετεινός... Λύκοι, σκυλιὰ μεγάλα,
 «Ἰοντάρια, ἀγριοχοῖροι... κ' ἄλλα ἀκόμη, κ' ἄλλα...»
 Δὲν πρόφτασε νὰ πῇ—σκυλιὰ—κ' ἡ Ἀλεπού πηδάει,
 Χύνεται γλήγωρη, φωτιὰ, φράχτες, γκρεμὰ περνάει,
 Τσακίζεται εἰς τὴ φυγὴ μὲ μάτια τρομασμένα,
 Καὶ χώνεται στὴν τρύπα τῆς μὲ πόδια 'ματωμένα.
 Ὁ Πετεινὸς ἀπ' τὸ κλαδί μὲ γέλοιο τὴν κυττάζει,
 Καὶ γὰρ τὴν εὐφροιά του μονάχος του θαυμάζει.
 Γιατ' οὔτε σκύλοι ἤρχονταν, οὔτε κοπάδι λύκοι,
 Καὶ τὴν καλὴν μας τεχνικὰ τιμώρησε μὲ φρίκη...
 Ἡ ἱστορία μας αὕτη σημαίνει, δὲ' ἐκείνοι
 Ποῦ βασανίζουν ἀσπλαγχνά ἄλλους καὶ πονηρά,
 Μὰ 'μερὰ θὰ τιμωρηθοῦν... κ' αὕτη, αὕτη θὰ γείνη
 Ἡ ἔξα πονηρία τους ἐκδικήσῃς πικρά.
 Ἀθῆναις 1881 Ἰανουάριος.

Ε. Κ. ΣΤΡΑΤΟΥΔΑΚΗΣ

Ο ΑΚΡΙΒΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΣ.

Πολλοὶ ἐκ τῶν μικρῶν ἀναγαστῶν μου υποθέτω,
 ὅτι ἤκουσαν περὶ ἀνθρώπων ἐπιμελῶν, οἱ ὅποιοι εἶναι
 πάντοτε πρόθυμοι νὰ ἐργάζωνται· ἐγὼ δὲ θὰ σᾶς διη-
 γηθῶ ἀνέκδοτον ἐνὸς νέου, ὁ ὅποιος ἐπάλαυσε κατὰ
 τῆς ὀκνηρίας καὶ τῆς πτωχίας καὶ πῶς ἐπὶ τέλους ἐ-
 θριάμβευσε. Εἶναι δὲ ἀληθὴς ἱστορία.

Ἐμπορὸς τις ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἠγόρασε εἰς τὰ Δυ-
 τικὰ μέρη φορτίον σίτου, τὸ ὅποιον ἐσχέπετο, ἀφοῦ
 τὸ παραλάβῃ, νὰ τὸ ἀποστείλῃ εἰς τὴν Καρλεστώνην
 τῆς Νοτίου Καρολίνης. Ὁ ἀνταποκριτὴς αὐτοῦ τῷ ἀ-
 νήγγειλεν, ὅτι ἡ τιμὴ τοῦ σίτου ἐμελλε πιθανῶς νὰ
 ἐκπέσῃ, καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀποστείλῃ τὸ φορτίον τὸ
 ταχύτερον· ἐνεκα τούτου ὁ ἔμπορος ἦτο ἀνήσυχος καὶ
 εἶχεν ἀνθρώπους ἐτοιμοὺς νὰ παραλάβωσι τὸν σίτον
 εὐθὺς ἀφοῦ ἐφθασε καὶ νὰ τὸν φορτώσωσιν εἰς τὸ
 πλοῖόν του.

Ἐπὶ τέλους ὁ αἷτος ἐφθασεν, ἀλλ' ἔτυχε νὰ ᾔναι
 τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἑορτὴ. Τὴν προηγουμένην νύκτα,
 ὁ ἔμπορος μετέβη πρὸς τὸν ἐπιστάτην αὐτοῦ καὶ εἶπε·
 «Πρέπει νὰ ἔχετε τοὺς ἐργάτας ἐτοιμοὺς αὐριο, διότι
 ἐὰν σταλῇ ὁ αἷτος ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν θὰ κε-
 ρδήσωμεν 20 χιλιάδας ταλλήρων, ἐξ ὧν αἱ πέντε θὰ
 ᾔναι ἰδικαί σας.» Ὁ ἐπιστάτης εἶπεν, ὅτι θὰ προσπα-
 θήσῃ. Ὡμίλησε δὲ εἰς τοὺς ἀνθρώπους του, καὶ πάν-
 τες ὑπεσχέθησαν, ὅτι θὰ ἀφίσουν κατὰ μέρος τὴν
 ἑορτὴν. Ἀλλὰ τί συνέβη; Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ

σίτος ἐφθασε, καὶ οὔτε εἰς εὐρέθη νὰ παραλάβῃ αὐ-
 τόν. Κανεὶς δὲν ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του! Ὁ ἔμ-
 πορος εὐρίσκατο διὰ τοῦτο εἰς μεγάλην ἀμυχανίαν μὴ
 γνωρίζων τί νὰ πράξῃ. Ἦτο ὅμως καλὸς χριστιανὸς
 καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ γραφείου τε παρεκάλεσε
 τὸν Θεὸν νὰ τὸν συνδράμῃ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν.

Μόλις δ' ἐτελείωσε τὴν προσευχὴν του καὶ ἀμέσως
 ἤκουσε νὰ κτυποῦν εἰς τὴν θύραν του. «Εἰσελθε,»
 εἶπε· καὶ νέος τις παρουσιάσθη εἰς αὐτόν. Τὰ ἐνδό-
 ματά του ἦσαν πτωχικά, ἀλλὰ καθαρὰ καὶ ἐπιμελῶς
 ἐμβαλωμένα. Εἰς τὸν ὀφθαλμόν του διέκρινε τις στα-
 θερὸν καὶ ὀριστικὸν βλέμμα, τὸ ὅποιον ἔλεγε, «Ἐκείνο,
 τὸ ὅποιον ἐπιχειρῶ, καὶ τὸ πράττω.»

«Ἀκούω, κύριε,» εἶπεν ὁ νέος, ὅτι ἔχετε φορτίον
 σίτου, τὸ ὅποιον ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐπιβιβάσῃτε εἰς πλοῖον.»

«Μάλιστα,» ἀπήντησεν ὁ ἔμπορος.

«Λοιπὸν, Κύριε, εἶμαι ἐτοιμὸς νὰ πράξω τοῦτο διὰ
 σᾶς.»

Ὁ ἔμπορος ἡτένισεν αὐτὸν μὲ ἐκπληξιν. «Σὺ! Σὺ! ἰ»
 ἐφώνησε. «Καὶ πότε εἰμπορεῖς νὰ ἀρχίσῃς τὴν ἐρ-
 γασίαν;»

«Μετὰ ἔν λεπτὸν, κύριε.»

«Παιδί μου,» εἶπεν ὁ ἔμπορος, «ἐὰν φορτώσῃς τὸν
 σίτον τοῦτον σήμερον, θὰ σοὶ δώσω 1000 τάλληρα.»

Πάραυτα ὁ νέος ἐξῆλθε, καὶ μετὰ ἔν λεπτὸν εἴκοσι
 ἄνδρες τὸν συνώδευσαν, οἱ ὅποιοι ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐ-
 τοῦ ἤρχισαν τὴν ἐργασίαν καὶ πρὶν δόσῃ ὁ ἥλιος τὴν
 ἐτελείωσαν.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐμπορικοῦ σταδίου
 ἐνὸς τῶν μεγίστων ἐμπόρων τῆς Νέας Ὑόρκης.
 Ἐὰν δὲ καὶ σεῖς ἀγαπητά μοι παιδιὰ θέλετε νὰ ἐδη-
 μερήσῃτε εἰς τὸν κόσμον τοῦτον μὴ μνηστῆτε τοὺς ὀ-
 κνηροὺς, ἀλλ' ὅτι εὐρίσκειν αἱ χεῖρές σας κάμνετε, καὶ
 οὕτω θὰ ἀποκτήσῃτε τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ ἀγάπην
 πάντων.

Πῶς νὰ βράτῃ τις νερόν εἰς χαρτίον!

—Λάβε τεμάχιον χάρτου καὶ τύλιξέ το ἐν εἰδὲι τετρα-
 γώνου, ὅπως συνήθως κάμνουν τὰ παιδιὰ· πλήρωσέ το
 κατόπιν μὲ νερόν, καὶ κρέμασέ το διὰ κλωσῶν ἐξηρτημέ-
 νων ἀπὸ τὰ τέσσαρα ἄκρα του, διὰ τινος ῥάβδου ὑπεράνω
 τῆς φλογὸς λυχνίας τινός· μετ' ὀλίγου τὸ ὕδωρ θ' ἀρχίσῃ
 νὰ βράζῃ, πρέπει ὅμως νὰ προσέξῃς μήπως καοῦν αἱ
 κλωσταὶ καὶ τότε τὸ χάρτινον ἀγγεῖον σου θὰ πέσῃ,
 τὸ φῶς θὰ σβύσῃ καὶ τὸ νερὸν θὰ χυθῇ!

—Ἄλλο πείραμα περιεργότερον τοῦ ἀνωτέρω εἶναι
 τὸ ἐξῆς: Λάβε φυσίγγιον παλαιῶ συστήματός μὲ βο-
 λήν, κένωσε τὴν πυρίτιδα ἐξ αὐτοῦ, ἔπειτα φέρε τὴν